

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

zni- čím tě

a vezmu si
co je mé

Jane Lythellová

Jane Lythellová

ZNIČÍM TĚ A VEZMU SI, CO JE MÉ

THE LIE OF YOU

Copyright © 2014 by Jane Lythell

Translation © Zdík Dušek, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-008-6 (pdf)

Jane Lythellová

ZNIČÍM TĚ
A VEZMU SI,
CO JE MÉ

*Přeložil
Zdík Dušek*

*Mé hrdinné mamce
Margaret Lythellové Clarkeové*

HEJA

DUBEN

Kathy si myslí, že má všechno: práci, dítě, přátele i jeho. Ale nemá mou vůli. Všechno je u ní jako na dlani. Nemá žádná skrytá místa. Neví o své temné stránce ani o temných stránkách ostatních. Vždycky u lidí věří v to nejlepší.

Jakmile jsem zaslechla, že ji povýšili na šéfredaktorku, zavolala jsem jí domů a požádala o schůzku. Řekla jsem, že s ní potřebuju probrat svou pozici. Už se chystala souhlasit. Na poslední chvíli si to rozmyslela.

„Sejdeme se na oběd hned v tom týdnu, až se vrátím, ano, Hejo? Těch posledních pár dnů vážně potřebuju být doma.“

Od chvíle, kdy jsem jí při pohovoru řekla, že se moje jméno vyslovuje „Hej-ja“ s měkkým j, má tendenci ho v hovoru se mnou nadužívat. Dráždí mě to. Naléhala jsem, zdůrazňovala, že je důležité, abychom se sešly co nejdřív, protože jsem dostala jiné nabídky. Že jestli si cení toho, čím časopisu přispívám...

Zápolila s tím. Je pro ni těžké říkat lidem ne. Pak ale začalo kňourat dítě, a to jí dodalo sílu.

„Omlouvám se, Hejo, opravdu to bude muset počkat na můj návrat. Už musím běžet. Brzy se uvidíme a díky za zavolání.“

První den po návratu do práce na sobě měla oranžovou hedvábnou košili, šedivou sukni a drahé dvoutónové

boty, černé a tmavohnědé. Sukně jí byla přes břicho trochu těsná a měla velká ňadra. Ještě se úplně nezbavila váhy získané v těhotenství. Má husté vlnité tmavé vlasy a výrazné tmavé obočí. Ostatní členové týmu, Laura, Karen, Tim a Stephanie, se kolem ní shlukli. Říkali, jakou mají radost, že je zpátky, a jak dobře vypadá. Není krásná. Není ani hezká v typickém smyslu. Má dobrou pleť, která tak trochu září, a má i docela obstojné oči, ve tvaru mandlí a kaštanově hnědé. Její obličej je velice expresivní a vyžaduje reakci. Dívat se na ni je vyčerpávající.

První ráno strávila s Philipem Parrem, vydavatelem časopisu, v jeho velké prosklené kanceláři. Odpoledne svolala redakční schůzi. Je nás šest včetně její asistentky Aishy. Vysvětlovala, jak chce vylepšit časopis. Pak se předklonila v křesle a požádala nás o názory. Věří v komunikaci, chápete, v řízení prostřednictvím pochval a povzbuzování. Všichni ostatní přišli s nějakými poznámkami. Já jsem mlčela. Nezavolala si mě stranou, abychom se domluvily na společném obědě.

Druhý den v práci přistoupila k mému stolu.

„K tomu obědu. Hodilo by se vám to v pátek, Hejo?“ zeptala se zářivě a přátelsky.

Odpověděla jsem, že by se mi víc hodila středa, ale ona ve středu nemohla, a tak jsem souhlasila s pátkem. Nedošla jsem žádnou jinou nabídku. A nehodlám z časopisu odcházet. Takhle ji mám každý den na očích.

KATHY

DUBEN

Dnes při obědě jsem seděla proti Heje a vychutnávala si velký kopec těstovinových mušlí. Cítila jsem se u toho trochu provinile, protože v nich byla spousta česneku. Zbožňuju česnek, ale věděla jsem, že se mi večer dostane do mateřského mléka. Heja si vybrala grilovanou mořskou rybu s fenyklem – takový druh pokrmu, který můžete jíst, aniž byste všechno pobryndali omáčkou z těstovin. To bylo dobře, protože měla na sobě ledově modrou plátěnou košili a krémové sako a byla dokonale upravená jako vždycky. Vlasy si splétá do francouzského copu a sčesává si je dozadu z čela, takže ve výsledku vypadá docela nedotknutelně. Má krásné vysoké lícní kosti a popelavě plavé, jemné vlasy. Na jejím místě bych si je nechala ostříhat na krátko na nějaký chlapecký účes – slušelo by jí to.

Povrchně jsme probíraly poslední číslo časopisu. Věděla jsem, že k něčemu směřuje, protože mě požádala o tuhle schůzku – přímo naléhala. Vypadala ale docela nesoustředěně, a když jsem mluvila, často se mi dívala někam za pravé rameno, jako kdyby ji tolik nezajímalo, co říkám. Bylo to lehce zneklidňující. Pak mi donesli kávu a já si pomyslela: *To je prima, teď už nepřijde s ničím zásadním.* Třeba si po tolika měsících chtěla jen popovídat. Popíjela zelený čaj. Všimla jsem si, že si dává velký pozor na zdravou výživu. K čaji dokonce spolkla dvě kapsle pupalkového oleje.

Pustila se do proslovu na téma, že bych ji měla jme-

novat svou zástupkyní. Mluvila tím svým afektovaným způsobem, dokonalou angličtinou, ale možná až trochu moc spisovnou, takže je znát, že to není její mateřština.

„Když jste byla pryč, psala jsem články do všech rubrik,“ připomněla.

Ted' se naopak těžko soustředilo mně.

U vedlejšího stolu se ošklivě dohadoval nějaký pár. Muž měl ruce založené na prsou a vztekle zíral na prázdný talíř od pudinku se zbytky malinové šťávy. Žena působila nervózně, pohrávala si s ubrouskem a krk i obličej jí zčervenaly. Viděla jsem, jak se k jejich stolu blíží číšník, ale pak zaváhal a já si pomyslela, že je určitě zvyklý na podobné scény. Dnes je tolik nešťastných dvojic. Heja mezitím uzavírala svou řeč.

„Když jste byla na mateřské dovolené, v podstatě jsem pracovala jako zástupkyně šéfredaktora a líbilo by se mi mít větší odpovědnost.“

„Odváděla jste skvělou práci, Hejo, a jsem vám opravdu vděčná za všechno, co jste dělala. Jenže jsme malý tým, časopis jednoduše nepotřebuje zástupce šéfredaktora a Philip by s tím určitě nesouhlasil.“

Proč jsem se zmínila o Philipovi, velkém šéfovi? Proč jsem nedokázala Heju prostě odmítnout, laskavě, ale pevně? Není v časopise dlouho a tak brzké povýšení zkrátka nebylo vhodné.

Nešťastný pár přesunul pozornost k placení účtu. Muž prezíravě hodil na stůl kreditku a odvrátil zrak, zatímco žena okázale odpočítávala bankovky a mince, aby zaplatila přesně polovinu částky. Tvářila se napjatě a nepříjemně.

Heja se ke mně předklonila a skoro zajiskřila potlačovanou energií. „Když ted' máte tak náročné povinnosti, myslela jsem, že uvítáte podporu navíc.“

Málem jsem jí odsekla. „To nebude problém. Jsme dobrý tým a všichni víme, co děláme.“

Když jsem ale poprosila číšníka o účet, divoce mi bušilo srdce.

* * *

Odpoledne jsem se cítila trochu nesvá a nervózní, nejspíš kvůli Hejině poznámce. Proč sedím ve své prosklené kanceláři s hromadami práce na stole a hraju si na šéfredaktorku? Proč jsem vůbec souhlasila s tím povýšením? Toužím jen po tom, abych už byla zpátky u Billyho a držela ho v náručí. Jak ubíhal den, bylo to, jako kdyby nikdo nepřestříhl pupeční šňůru, a mě to táhlo zpátky k jeho sladce vonící hlavičce a sající pusince. Pořád jsem ho každý večer po návratu z práce kojila. Vytáhla jsem z kabelky fotku a podívala se na jeho roztomilý obličejík. Hned mi začala mravenčit prsa. Pak jsem odložila fotku na stranu a přitáhla k sobě rozpis čísel.

Produkční manažerka Karen přišla do mé kanceláře a sedla si ke stolu pro návštěvy. Když jsem k ní přicházela, všimla jsem si, že se na mě divně dívá.

V tu chvíli se objevila moje asistentka Aisha a zeptala se: „Čím jste se polila?“

Podívala jsem se dolů. Na přední straně mé košile se vytvořila dvě vlhká kola, kde mi prosáklo mléko.

HEJA

DUBEN

Jezdím tmavě zeleným kabrioletem se světle šedými koženými sedadly. Je to jedna z radostí, které si dopřávám. Odešla z práce přede mnou. Cestou k autu jsem přemýšlela o tom, jak se chovala při obědě. Na tom, jak se pustila do těch těstovin, bylo něco hrubého. Až moc ráda jí. Jestli si nedá pozor, ve středním věku bude mít nadváhu. A její pozornost byla dost roztržštěná. Kdysi se soustředila líp.

Dveře auta jsou těžké, ale tak dokonale řešené, že se zlehka otevírají, a já si sedám na svoje místo. Zamykám dveře a zapínám přehrávač CD. Postupně poslouchám všechny verze Rachmaninových čtyř klavírních koncertů. Od každého hledám dokonalou nahrávku. U třetí je to vynikající výkon Marthy Argerichové v Berlíně z roku 1982. Odhaluje Rachmaninovu temnotu stejně jako jeho divokou extázi.

Jedu domů přes most Waterloo Bridge. Ráda se dívám na budovy, jejichž světla se odrážejí v řece. Obdivuju surovou rozlehlost Lasdunova Národního divadla. Britové jsou v architektuře příliš nesmělí a toto jeho dílo podrobili kritice. Mýlí se. Jeho budova kritiky přežije. Architektura je ta nejdůležitější věc na světě. V domech trávíme svoje životy. Rodíme se v nich. Vyrůstáme v nich. Milujeme se v nich. Pracujeme a přemýšlíme v nich. Obvykle v nich i umíráme. Domy stojí i poté, co zemřeme. I budovy mohou onemocnět jako my, ale jenom pokud byl

architekt hloupý, líný nebo chamtivý. Velké budovy žijí dlouhé a vznešené životy.

Dnes večer přijde můj milenec Robert. Sex s ním je prima a pomáhá mi spát. Nikdy ho u sebe nenechávám přespát. Smířil se s tím jako s jednou z mých výstředností, které je ochoten tolerovat. Robert je nabitý sexem. Myslím, že ho docela vzrušuje pomyšlení, že ke mně přijde na sex a pak musí odejít. Nikdy se pak nesprchuje, jen se oblékne a jde. Prý se mu líbí, že ze sebe cítí mou vůni, když se vrátí k sobě domů.

Je to Američan a nedávno získal oprávnění působit jako psychoanalytik. Nedokážu si ale představit, že bych k němu chodila jako pacientka. Chová se moc seriózně. Chce být oblíbený a nevidím v něm správnou míru odměřenosti, aby se stal velkým psychoanalytikem. K psychoanalýze se dostal dost pozdě. Říká, že vyšší věk je u psychoanalytika výhodou. V téhle práci jste tím lepší, čím jste starší. Můžete ji prý dělat i v osmdesáti. Neměl tušení, jak mě jeho slova bolela. Má poďobanou pleť a tlusté rty. Na pohled vás ale upoutají jeho velké, tmavě hnědé oči, vážné a s hustými řasami jako u dítěte. Pořád se mě snaží rozpovídat, nenápadně. Jen zřídka mi položí přímou otázku.

Místo toho řekne: „Právě teď, když jsem se zmínil o smrti svého otce, jsi vypadala velice smutně.“ A čeká, že vyplním ticho, které mezi námi vibruje. Chce, abych mu něco odhalila, a já mlčím. Ze začátku našeho vztahu, když ho rozčilovala má rezervovanost, se mě zeptal, jestli jsem někdy byla na psychoanalýze.

„Ne. Proč se ptáš?“

„Protože posloucháš takovým zvláštním způsobem a já si vždycky myslím, že analyzuješ, co se říká.“

„To děláme všichni. Všechno filtrujeme, nebo ne?“

„Takový zvyk si většinou osvojí lidé, kteří mají za sebou dlouhou psychoanalýzu, jako kdyby zážitky byly šifra, kterou je třeba vyluštit.“

„Nikdy jsem na psychoanalýze nebyla,“ tvrdila jsem mu.

To byla lež. Když pro mě deprese začaly být nesnesitelné, vyhledala jsem uznávaného psychoanalytika Arva Talvelu. Čekalo se u něj dva roky a nikdo se k němu nedokázal dostat. Napsala jsem mu důvěrný vzkaz, vysvětlila svou situaci a on okamžitě souhlasil s tím, že mě přijme. Být hvězdou má podle všeho svoje výhody. Odepsal mi, abych za ním přišla do poradny v centru Helsinek. Ze začátku jsem k němu cítila hluboký odpor. Při prvním setkání otevřel dveře a dvorně mi pokynul, abych vstoupila. Měl pozorný, inteligentní obličej. Zadíval se na mě svýma šedýma očima.

„Posaďte se, prosím, Hejo.“

Rozhlédla jsem se po místnosti: byla tam velká, pěkná okna, od podlahy ke stropu knihy, drahý koberec a pohovka s křeslem u hlavy.

„Nebudete mě nutit, abych si lehla, že ne?“ zeptala jsem se bojovně.

„Nechávám lidi, aby se sami rozhodli, kdy se cítí připravení na to, aby si lehli,“ odvětil.

„Já na to nebudu připravená nikdy!“ odsekla jsem.

Stála jsem uprostřed pracovny a všimla jsem si krásné modré vázy na naleštěném stole. Sledoval směr mého pohledu a věděl, že mám sto chutí tu vázu vzít a mrštit s ní o zem, aby se roztránila na sto kousků. Pohlcoval mě vztek. Bojovali jsme několik měsíců a já se do něj postupně zamilovala. Nešlo o přenos, ale o lásku.

Je Velký pátek a Robert pro nás koupil vstupenky na *Matoušovy pašije* J. S. Bacha v kostele svatého Jiří na Hanover Square. Vyzvedl mě doma a odvezl mě do kostela. Připojili jsme se k frontě. Byl tu dav lidí z anglické střední třídy – vypadali jako státní úředníci, knihovníci a právníci. Patřili jsme tu k nejmladším. Dveře se otevřely a Robert nás nasměroval k nejlepším místům na galerii.

V každé kóji bylo šest sedadel. Nevypadala pohodlně

a věděla jsem, že hudba potrvá přes tři hodiny. Hráči ladili nástroje, ale pak hluk utichl a ke kazatelně pomalu přistoupil postarší bělovlasý kanovník. Dirigent krácel hned za ním.

Kanovník vystoupal na kazatelnu a požádal nás, abychom, prosím, vypnuli mobilní telefony a netleskali, neboť se jedná zároveň o bohoslužbu. Posadil se, maličký vedle vysokých, vyřezávaných stěn kazatelny. Na sobě měl černý plášť zdobený zlatým vyšíváním. Vypadalo to, jako kdyby ho tížila váha šatů. Do kostela se vysokými obloukovými okny po obou stranách linulo sluneční světlo. Moc se mi líbila hra stínů na kamenných obloucích. Muž, který zpíval Krista, byl skvělý, měl nezapomenutelný hlas. Soprán byl podle mě trochu ostrý.

Po dvou hodinách byla přestávka a já byla ráda, že se můžu postavit. Vrátili jsme se k Robertově autu a Robert vytáhl obložené chleby s uzeným lososem, malou láhev šampaňského a dvě skleničky. Otevřel láhev a nalil mi víno.

„Myšlíš na všechno,“ podotkla jsem. „Děkuju. Věříš v něco z toho?“

„Jak to myslíš?“

„Vzkříšení, spásu duší, posmrtný život.“

Zakousl se do chleba. „Ne, nevěřím. Beru náboženství jako způsob, jak držet na uzdě lidskou domýšlivost.“

„Domýšlivost?“

„Nemůžeme rozumět všemu a neodvratná jistota naší smrti nám zabraňuje v tom, abychom se stali pány vesmíru.“

„Považuješ smrt za velkého rovnostáře.“

„Který nás vede k pokoře.“

„V tom nenacházím žádnou útěchu,“ poznamenala jsem.

„Zemřel někdo, koho jsi milovala?“ zeptal se. Mluvil jemně, ale v očích mu zářila zvědavost.

„Jenom moje prateta, před mnoha lety.“

„Byly jste si hodně blízké?“

„Tanya byla výjimečný člověk. Výborná zpěvačka. A měla jsem ji moc ráda.“

Přikývl a čekal na další podrobnosti. Podívala jsem se z okna auta.

„Zpívala tyhle pašije, byla tím proslulá. Říkala, že mám taky dobrý hlas a že mě bude učit. Vždycky se mnou měla velkou trpělivost.“

„Takže zemřela docela mladá?“

„Ano, příliš mladá.“

Druhá polovina byla delší, než jsem čekala. Kanovník ještě před začátkem hudby pronesl kázání k Velkému pátku. Uvažovala jsem, proč se Robertovi tohle dílo líbí a proč na něj chtěl zrovna dneska jít. Jako dítě jsem byla zvyklá sedávat na dlouhých hudebních vystoupeních. Kdysi jsem slyšela Tanyu překrásně zpívat jedno oratorium. Nečekala bych, že se tohle bude Robertovi tolik líbit. Konečně zazněla poslední slova pašijí.

A volám tě, pohřben smrtí:

Odpočívej tiše, tiše odpočívej.

Kanovník nás požádal, abychom povstali a zazpívali jeden žalm, a pak byl konec. Když jsme se obraceli k odchodu z kostela, chytila jsem se Roberta za loket. Zdálo se, že ho mé gesto potěšilo. Sešli jsme po kamenných schodech do časně večerního chladu.

KATHY

KVĚTEN

Už jsem v práci tři týdny a je to mnohem náročnější, než jsem si představovala. Jsem unavená do morku kostí a je to, jako kdyby byl svět zabalený do měkké a chlupaté vrstvy, která mě od něj izoluje, a já se musím velice snažit, abych přes ni pronikla. Četla jsem článek o nějaké vlivné ženě v New Yorku, která se vrátila za svůj stůl dva týdny po porodu prvního dítěte a hned všem nakopávala zadky a oháněla se jako dřív, a pomyslela jsem si, jak je to vůbec možné.

Proč jsem tedy souhlasila s povýšením na šéfredaktorku? Protože náš časopis je nejprestižnějším britským časopisem o architektuře a protože mi Philip Parr zavolal domů a řekl, že to místo je moje, jestli o něj mám zájem. Určitě ho nabízel staré Kathy. Taky jsem si pomyslela: *Po tomhle jsem roky toužila a litovala bych, kdybych tu příležitost odmítla.* Nepočítala jsem s tím, jak vyčerpávající je práce na plný úvazek, když máte malé dítě.

Nějak jsem přežila den v kanceláři. Večer, když Billy usnul, jsem ospale seděla nad polévkou a salátem a Markus mi nabídl: „Běž si lehnout, vypadáš utahaně. Já tady uklidím.“

Zalezla jsem do naší velké postele, hluboce vděčná za vyhlídku na nevědomí, a spala jsem snad pět a půl hodiny, což je nejdelší doba za několik měsíců. Nevím, proč jsem se vzbudila. Markus ležel zády ke mně a klidně spal. Položila jsem mu ruku na břicho, které je naho-

ře příjemně měkké a chlupaté a dole pevné. Zavrtěl se a spal dál. Podívala jsem se na digitální budík: 02.57. Vstala jsem a šla zkontrolovat Billyho. Minulý víkend jsme ho přestěhovali do vlastního pokoje a já jsem z toho pořád trochu nervózní. Je to ale krásný pokoj, jeden z nejsvětlejších v celém bytě.

Bydlíme v domě ze 30. let 20. století kousek od Baker Street. Je to staromódní dům s dlouhou ústřední chodbou a zvláštními úhly v pokojích, a ačkoliv tu jsou vysoké stropy, byt je poměrně tmavý. Někdo by ho možná dokonce označil za ponurý. Rozhodně neodpovídá ideálu architektů pro moderní, světlé bydlení. Teta Jennie, tátova sestra, tu bydlela dvacet let, a když se na důchod přestěhovala do Cornwallu, přenechala nájemní smlouvu a většinu nábytku mně. Moc mi tím pomohla; dalo by se říct, že tím vrátila můj život do správných kolejí. Potřebovala jsem mít kde bydlet. Bylo to těsně po posledním, beznadějném pokusu o vztah s Eddiem, když se znovu snažil přestat pít. Skončilo to špatně jako vždycky a já jsem od něj potrebovala vypadnout. Navzdory všem nedostatkům ten byt miluju, protože mi připadá pevný a bezpečný a přes jeho tlusté stěny sem nepronikají žádné zvuky z ulic pod námi.

Billy se překulil na záda, měl roztažené ruce a blaženě spal. Má ty nejroztomilejší tvářičky, kulaté jako broskve, a já bych ho nejradši zvedla a zasypala polibky. Po jeho narození mě naplnila hřejivá láska, díky které jsem získala pocit, že přece jen můžu prožít dobrý život. Když mi ho dali do náruče, všechny obavy, že se možná nebudu schopná postarat o dítě, se rozplynuly.

Markuse jsem poznala na konferenci architektů v Newcastlu. Byli jsme ve stejné skupině a debatovali o úloze revitalizace. Markus skvěle formuloval myšlenky a byl ve všem velice rozhodný. Bylo zjevné, že se mu nezamlouvá muž, který předsedal naší skupině – jednalo se o známého architekta, který stál za úspěšnou revitalizací londýn-

ského East Endu. Vydělal na ní jmění a on a Markus se pohádali o sociální odpovědnost architektů.

Markus tvrdil, že úlohou architektů je zlepšovat život ve městech pro většinu lidí, nejen pro bohaté. Nikdy bychom neměli vytvářet ghetta bohatých a ghetta chudých; komunity by vždycky měly být smíšené. Poznala jsem, že Markus debatu vyhrává a že se jeho názor prosazuje u zbytku naší skupiny. Pak mě předsedající požádal, abych sepsala shrnutí. Viděl, jak si něco zapisuju, zatímco diskutovali. Pak jsme šli všichni na kávu, až na Markuse, který se zdržel v místnosti a něco psal. O čtvrt hodiny později za mnou přišel a podal mi list papíru s dokonale logicky seřazenými argumenty.

„Pro vaše shrnutí,“ vysvětlil. To bylo poprvé, co mě přímo oslovil.

Jeho pohledný, široký obličej, podlouhlé, ledově modré oči a úzký, rovný nos se nedaly přehlédnout. Myslím, že jeho poznámky byly zkouška, kterou jsem nejspíš úspěšně zvládla, protože ke mně na konci konference přistoupil a zeptal se: „Můžu vám zavolat, až se vrátím do Londýna?“

Na první rande mě vzal do hospody U vdovina syna v Bow ve východním Londýně. Byl to velký, hlučný, veselý podnik blízko jeho bydliště. Seděli jsme v rohu u okna a Markus ukázal k baru.

„Podívej se,“ vybídl mě. „Vidíš všechny ty bochánky s křížem?“

Vzhlédla jsem a z trámů nad barem visela sbírka bochánků, různě starých a seschlých. Některé byly velké a lesklé, jiné malé a zčernalé věkem. Muselo jich tu být přes sto.

„Každý rok přidávají ke sbírce nový,“ řekl.

„To je divný zvyk...“

„Je to tradice. První majitelka hospody byla vdova s jediným synem. Byl to námořník a měl se vrátit domů na Velikonoce, a tak mu schovala jeden bochánek s kří-

žem. Jenže se neobjevil. Čekala a čekala a on se ze své plavby nikdy nevrátil. Nedokázala se smířit s tím, že utonul, a tak každý rok pekla bochánky a jeden mu dávala stranou. A sbírka se rozrůstala. Myslela si, že dokud pro něj bude chystat bochánky, může se vrátit domů.“

„To je dojemný příběh.“

„Ano. Když zemřela, našli bochánky zavěšené na trámu a pokračovali v tradici. Každý Velký pátek přijde do hospody námořník a přidá ke sbírce jeden bochánek.“

„Nepáchnou stářím a plesnivinou?“

„Kupodivu ne,“ odpověděl. „Ve směsi koření je něco, po čem zhnědnou, ale plíseň se jim vyhýbá.“

Při druhém rande mě vzal na obhlídku svých nejoblíbenějších budov v East Endu. Líbily se mu průmyslové budovy s jasnou funkcí: skladiště, tiskárny, sýpky. Většina z nich stála u řeky a proměnila se v drahé byty pro městské zaměstnance. Rád se díval na viktoriánské zdivo, původní tašky i zdobné komíny a všechno mi ukazoval.

Po třech hodinách chůze a rozhovoru jsme skončili v jiné hospodě. Jeho upřímné nadšení pro stavby mě velice přitahovalo. Taky jsem obdivovala, jak je v černé kožené bundě a džínách sexy. Seděli jsme vedle sebe na lavici a naše stehna se dotýkala. Znáte tu chvíli prvního fyzického kontaktu s někým, kdo vás přitahuje – jste ostýchaví, rozpačití, těžkopádní a šťastní. Večer utekl jako voda.

Markus podle všeho trávil hodně času sám, prací ve svém strohém, téměř nezařízeném bytě nebo procházkami podél průplavu nedaleko od místa, kde bydlel. Vyrostl v Helsinkách, v Londýně neměl mnoho přátel a myslím, že jsem mu vnesla do života trochu tepla a barv. S ním jsem se konečně cítila v bezpečí po všech těch chaotických zvratech let strávených s Eddiem a začali jsme spolu chodit.

Půl roku po prvním setkání v Newcastlu jsem zjistila, že jsem těhotná. Bylo to zcela neplánované a jednalo se

pro mě o šok. Markuse moje těhotenství taky ohromilo, dokonce natolik, že jsem si doma udělala druhý těhotenský test. Toho sobotního rána dorazil neoholený a vypadalo to, že má za sebou zlou noc. Koupila jsem si v lékárně dražší test, jen abych si byla jistá. Zatímco jsme čekali na výsledek, uvařila jsem kávu. Po deseti minutách jsem ho zavolala a ukázala mu jasný, tmavě červený kruh na dně zkumavky. V koupelně je vždycky chladno. Proto se zachvěl, když se podíval na výsledky testu?

„Co bude dál?“ zeptal se nakonec.

„Musíme si dopřát trochu času na rozmyšlenou. Je to pro nás oba šok.“

„Určitě víš, co si o tom myslíš, Kathy.“

„Asi se mi ulevilo, že můžu otěhotnět, ale jsem trochu vystrašená z toho, že jsem v jiném stavu. Jak se cítíš ty?“

„Ohromený. Nečekal jsem to.“

Vrátili jsme se do kuchyně a sedli si ke stolu. Cítila jsem se provinile.

„Chceš ještě trochu kafe?“

„Ano, díky.“

Moje kuchyně je uklidňující. Měla jsem dojem, že chci u tetina mnohokrát omývaného a poškrábaného stolu prosedět celý den. Vstala jsem, vypláchla jsem konvičku na kávu a Markus najednou stál hned za mnou.

„Já ho udělám,“ nabídl se.

„Bože, ještě nepotřebuju rozmazlovat!“

„Jenom ho chci udělat trochu silnější.“

Zamračil se na balíček mleté kávy ze supermarketu, nabral několik lžiček do trychtýře a vši silou zmáčkl.

„Takže ses rozhodla, že si to dítě necháš?“ ujistil se tiše.

„Proč myslíš?“ opáčila jsem.

„Ta tvoje poznámka o rozmazlování...“

„Ach.“

Poté, co jsem následující ráno osaměla, prošla jsem si celý byt a dívala se na každý pokoj novými očima. Všechno se vyvinulo tak zvláštně. Tenhle byt byl moje útočiš-

tě, přístaviště v bouři, a teď jsem viděla, že z něj bude i dobrý domov pro dítě, tenhle solidní, prostorný, staromódní byt. Ujasnila jsem si, že to dítě opravdu chci. Nechtěla jsem o něm zatím říkat rodičům a přátelům; potřebovala jsem si tu zprávu ještě několik týdnů v klidu a míru hýčkat sama pro sebe a vstřebávat, co to bude znamenat.

Markus má silné puritánské sklony a nesnáší plýtvání a přehnanou spotřebu. Kvalitní kafe je vlastně jeden z mála přepychů, které si dopřává. Několik měsíců poté, co jsme se rozhodli, že si to dítě necháme, se ke mně nastěhoval a já si všimla, jak málo věcí si přinesl. V tom svém bytě na East Endu musel žít jako mnich. Má prastarého saaba, pěkný rýsovací stůl, skříň na výkresy, mnoho krabic knih, nějaké to potápěčské vybavení a několik velice jemných, mnohokrát vypraných košil.

Během mého těhotenství jsme spolu byli šťastní. Večer jsme většinou zůstávali doma. Markus pracoval na nějakém projektu a říkal, že potřebuje klid, a já jsem vítala tuhle nově nalezenou domáckost. Eddie vždycky začal vyšilovat jako klaustrofob, pokud jsme byli dva večery po sobě doma. Přemlouval mě, abychom šli do místní hospůdky, kde budou jeho kamarádi a kde měl ochotné posluchače všech jeho legračních historek. Příliš často jsme se vraceli do bytu pozdě a opilí. Teď se můj život od základu změnil. Během těhotenství jsem se vzdala alkoholu, začala jsem vařit zdravá jídla a cítila se spokojená.

V pátém měsíci jsem s Markusem strávila dlouhý víkend v Portlandu v Dorsetu. Myslím, že to byl náš nejšťastnější společný víkend, i když Portland je poněkud pochmurný a větrný. Všimla jsem si, že Markus má rád takové strohé pobřežní krajiny: Portland Bill, Spurn Point, Selsey Bill. Naopak se mu nelíbí všechno malebné. A tak bral mě, rodačku, na místa po celé Anglii, která by mě nikdy nenapadlo navštívit. Bydleli jsme v penzionu ve vesnici Southwell a první den jsme šli po příbřežní

cestě k Portland Bill. Bylo krásné červnové dopoledne s mírným vánkem a já si připadala zdravě a plná naděje; těhotenství se vyvíjelo dobře. Cestou přes vesnici jsme minuli cukrárnu s řadami a řadami staromódních sklenic plných sladkostí.

„Pojďme tam,“ navrhla jsem.

Ukázala jsem mu svoje nejoblíbenější sladkosti.

„Vypadají nechutně,“ poznamenal.

„Chutnají jako odlakovač nehtů. A právě teď bych si je hrozně dala.“

Zasmál se a požádal prodavačku o hruškové dropsy. Ta je odvážíla a nasypala do papírového sáčku.

„Povězte své ženě, že bude mít lehký porod,“ sdělila Markusovi.

„Vážně?“

„Dřív jsem dělala porodní asistentku a vaše žena má velká chodidla. To je vždycky známka snadného porodu.“

„Děkuju.“

Hihňali jsme se nad její poznámkou cestou podél pobřeží až k hlavnímu majáku, zářivě bílé věži s velkým červeným pruhem uprostřed. Krajina s vápencovými římsami, v létě zjemňovanými trávou a kvetoucími travičkami, byla neobyčejně půvabná. V dohledu nebyl skoro jediný strom. Sedli jsme si na trávou a já jsem spokojeně cucala hruškové dropsy.

„Tady to miluju,“ prohlásil Markus.

„Dneska na sluníčku to tady vypadá krásně, ale v zimě to tu musí být hrozně ponuré. Nejsou tu žádné stromy!“

„To se mi právě líbí. Jenom moře, nebe a málo stop po lidech, pokud nepočítám kamenolomy.“

Ukázal na skálu zvanou Pulpit Rock.

„Ta vznikla těžbou kamene. A jsou do ní vytesané schody, takže se dá vystoupat nahoru. Místní děti z ní skáčou do moře.“

„To je pořádná výška! Jak jsi to tady objevil?“

„Prostřednictvím potápěčského klubu. Dá se tu dob-

ře potápět, jsou tady mořské jeskyně. Můžeme se na ně kouknout, jestli se na to cítíš.“

„Cítím se skvěle.“

Pomohl mi vstát a šli jsme na východ, abychom se podívali na jeskyně a útesy. Markus mě ochránářsky přidržoval za loket, protože tu byl nerovný terén, a když jsme dorazili ke skalám, byly v nich obrovské jeskyně s ozvěnou. Ve strouhách se nahromadily velké hromady chaluh, které charakteristicky páchly solí a rozkladem. Sedli jsme si před jednou jeskyní a Markus házel do vody oblázky. Vypadal nejšťastněji, jak jsem ho kdy viděla.

„Jednou si chci postavit dům u moře,“ přiznal.

Toho večera jsem mu řekla, že moje velká chodidla mají zjevně i svoje nevýhody a smáli jsme se spolu a objímali se v nepohodlné posteli v penzionu, moje těhotenské břicho proti jeho, moje velká chodidla ohřívána jeho.

Následující ráno jsem se vzbudila v půl sedmé a uviděla Markuse, jak stojí nahý u okna s výhledem na moře. Ležela jsem v posteli a dívala se na něj. Cítila jsem se ospale a šťastně a obdivovala jeho široká ramena a pěkně tvarované pozadí. Hleděl na moře s náruživostí, jakou vídáte u dětí, jako kdyby se ponořil do zázraku tohoto okamžiku. Chtěla jsem se s ním znovu pomilovat, jako minulý večer. Tehdy se otočil a všiml si, že ho pozoruju.

„Nechtěl jsem tě probudit.“

„Neprobudil jsi mě.“

Poklepala jsem na postel vedle sebe, on si přisedl a stáhl ze mě přikrývku, aby mě jemně pohladel po břiše.

„Měla bys víc spát. Myslím, že půjdu na časně ranní procházku.“

„Obdivovala jsem tvůj zadek!“

Zasmál se.

„Vsadím se, že máš plno obdivovatelek.“

Sklonil se ke mně a zlehka mě políbil.

„Jsem monogamní muž. Teď odpočívej, na snídani se vrátím.“

Zatímco se rychle oblékal, už tehdy mě napadlo, že i když jsme nejšťastnější a nejuvolněnější, nechce mluvit o své minulosti ani bývalých vztazích. A už jsem věděla, že nejlepší je na něj nenaléhat.

Později jsem se nad typickou anglickou snídani na vidličku odhodlala a navrhla, aby se ke mně nastěhoval. Souhlasil.

Prodavačka v té cukrárně se spletla. Můj porod trval třicet šest hodin, protože jsem měla neúčinné stahy. Konečně po mnoha hodinách mi lékař dal nějakou injekci, aby porod uspíšil, protože dítě začínalo být nespokojené. Billy měl velkou hlavu, kterou mě ošklivě potrhal, a potřebovala jsem hodně stehů. A porod mě změnil víc, než bych považovala za možné. Před Billym jsem se soustředila na svou práci; byla jsem dokonce ambiciózní. Byla jsem odhodlaná, že se stanu šéfredaktorkou a jednoho dne možná založím vlastní časopis. A pak jsem díky narození syna rozkvetla, ale o něco jsem při tom přišla. Ano, ztratila jsem odhodlání a místo něj získala tajný smyslový svět svého milovaného chlapečka.

Billy se narodil v říjnu. Na Silvestra se Markus chtěl jít podívat na ohňostroje vítající příchod nového roku. Billymu byly teprve tři měsíce a já byla tak unavená, že jsem uvažovala, jestli se vůbec dokážu udržet vzhůru do půlnoci. Markus trval na tom, že je důležité, abychom tuhle chvíli prožili společně – bude to náš první Nový rok jakožto rodiny. Zachumlala jsem Billyho do vlněné čepice a kombinézy, Markus si vzal nosítko a Billyho jsme dali do něj. Šli jsme čekat na autobus, aby nás odvezl do Clerkenwellu, nedaleko od Markusovy práce, kde měl proběhnout velký ohňostroj.

Zatímco jsme čekali na Baker Street na autobus, starci, který stál ve frontě před námi, upadla nákupní taška. Ozval se tříštivý zvuk, jak se něco rozbilo, a obsah tašky se vysypal. Klekla jsem si a začala sbírat jeho nákup. Mezi potravinami byla malá láhev whisky, která se při

nárazu o chodník rozbila. Starý pán se div nerozplakal, když to uviděl. Nejspíš šlo o jeho speciální pohoštění na dnešní noc. Zachránila jsem mu zbytek nákupu, rozbité sklo jsem zabalila do papíru a vyhodila do odpadkového koše.

Markus to všechno pozoroval a vnímal starcův očividný smutek. Diskrétně vytáhl dvacetilibrovou bankovku, podal mu ji a tiše ho požádal: „Prosím, dejte si na mě silvestrovský drink.“

Muž vypadal velice potěšeně a děkoval Markusovi. To už přijel náš autobus. Vystoupali jsme v něm nahoru a já si sedla vedle Markuse a Billyho a byla jsem šťastná, že to udělal, že se zachoval tak laskavě. Někdy jsem si musela připomínat, že si s tímhle skvělým mužem budu žít. Cítila jsem se báječně; měla jsem dojem, že jsem úplný boháč.

HEJA

KVĚTEN

Během polední přestávky někdy jezdím do její ulice a sedím před domem, kde bydlí. Moji kolegové si dávají záležet na tom, aby chodili na oběd spolu. Tvoří semknutou skupinu. Já s nimi chodím nerada. Jdou do hospody na rohu Primrose Hill nebo do kavárny, kde je horko a hluk. Když jsem nastoupila, Stephanie mě pozvala, abych šla s nimi. Teď už vědí, že jsem o polední přestávce raději sama.

Netrvá ani deset minut, než dorazím k jejímu bytu. Budova, v níž bydlí, je kousek od Baker Street. Je čtyřpatrová, z červených cihel a dobře udržovaná. Zdejší byty vypadají solidně, bezpečně, pohodlně a trochu nudně. Ulice je uprostřed dne klidná. V přízemí funguje zubářská ordinace a já vidím lidi, kteří chodí na vyšetření. Někdy je tu dodávka z Harrods nebo od Johna Lewise. Chvilí mi trvalo, než jsem určila, kdo se jim stará o dítě. Po několikátýdenním sledování domu už ji ale znám. Je to mladá žena, zřejmě těsně po dvacítce. Jednou nebo dvakrát jsem ji viděla vycházet z budovy s Billym v kočárku. Zřejmě s ním chodí na procházku. Nebo nakupovat.

Dnes jsem seděla ve svém autě jen pár minut a už jsem ji spatřila, jak vychází s Billym ven. Rozhodla jsem se, že ji budu sledovat. Vystoupila jsem z auta a vhodila mince do parkovacího automatu. Šla jsem za ní. Zastavila se, aby uložila kabelku pod kočárek. Je docela malá a má velká prsa. Těsné džíny, které si oblékla, zvýrazňují

její oblé pozadí, má na sobě bílé tenisky a zářivě modrý top s bílými knoflíky po straně. Po ulici jezdila auta ve třech řadách a vzduch byl plný smogu. Kolem projelo popelářské auto, z něhož se šířil kyselý pach. Viděla jsem, jak se otřelo o kvetoucí třešeň a k zemi se snesla chumelenice květních plátků.

Dívka se sklonila nad kočárek. „Jé, podívej se na to velké auto, Billy.“

Zabočila z hlavní ulice, pryč od obchodů. Možná je tam nějaký park? Držela jsem se pár kroků za ní, docela blízko. Pokračovala kolem zašlého, zanedbaně vypadajícího kostela a pak vjela do velké budovy se čtyřmi vysokými desetipatrovými bloky seskupenými kolem ústředního nádvoří. Domy byly zjevně špatně udržované. Po vnitřní straně je lemovaly balkony s výhledem na plochu zaschlého trávníku. Na některých balkonech viselo ze šňůr prádlo. Ze stěn ve všech patrech trčely k nebi satelity. Po vnějším obvodu budovy čenichal nějaký pes, který pak zvedl nohu, aby se vymočil.

Copak mířila sem? Co tady může dělat? Sebejistě dotlačila kočárek pod betonovými ochozy počmáranými grafiti na ústřední nádvoří a k omšelému malému hřišti za trávníkem. Byly tu dvě zavěšené houpačky, jedna obouchaná dvouramenná houpačka a kovová lavička u zábradlí. Nikdo jiný tu nebyl. Nesledovala jsem ji na hřiště, protože by si mě všimla. Co bych tu dělala? A tak jsem se zastavila pod ochozem a sledovala ji ze stínu. Usadila se na lavičku a vytáhla kabelku. Pak upravila kočárek, aby v něm Billy víc ležel, a zastínila mu obličej. Billy usnul.

Několik minut seděla a rozhlížela se. Pak jsem uviděla, jak se k ní blíží mladík. Určitě vyšel z jednoho bytu. Vstala a políbili se. Položil jí ruce na pozadí a stiskl. S hihňáním se odtáhla. Pak si mladík sedl vedle ní. Nabídl mu cigaretu a on ji přijal. Měl tmavé vlasy, olivovou pleť a byl neoholený. Vypadal, jako kdyby se právě vzbudil. Tipovala jsem ho na řeckého Kypřana. Kouřili a občas něco prohodili.

Takhle tedy Kathyina chůva tráví dny – dostaveníčky s nezaměstnaným přítelem. Uvažovala jsem, jestli Kathy ví, že chůva vozí Billyho na denní vycházku právě sem. Skoro určitě ne; nejspíš je přehnaně ochránářská matka. Bude vyznávat plno pravidel o tom, že se v bytě a poblíž dítěte nesmí kouřit, pokynů o jeho výživě a spánkovém režimu. Jak je důvěřivá. Jak málo ví.

Bylo načase odejít. Vrátila jsem se k autu a odjela jsem do kanceláře. Když jsem zastavovala na našem parkovišti, uviděla jsem Philipa Parra, který právě vystupoval ze svého velkého, okázalého mercedesu. Přešel ke mně a prohlédl si mě od hlavy k patě, jak to vždycky dělá.

„Dobrý den. Jak se daří, Hejo?“

„Dobře, děkuju. A vám?“

„Právě jsem byl na obědě v Královském ústavu britských architektů. Spouštějí novou webovou stránku o všech městských budovách v Británii. Jejich fotky byly hrozně nudné.“

„Kdo je fotil?“

„Chtějí od nadšenců po celé zemi, aby posílali snímky místních budov. Podle mě jim dali nějaké pokyny ohledně stylu, protože všechny fotky vypadaly stejně: ponuře.“

Otevřel mi dveře kanceláře a vystoupali jsme do schodů společně.

„Asi budeme muset o té stránce něco napsat, i když je tam samý druhořadý materiál. Nesmíme naštvat královské architekty! Promluví s Kathy.“

Na vrcholu schodiště jsme se rozdělili. Šla jsem ke svému stolu a on se vydal ke Kathyině kanceláři. Stála vedle Aishy a viděla jsem, že si všimla, jak jsme vešli spolu. Postřehla jsem, že ji Philip znervózňuje. Narovнала se, když k ní přistoupil, a oba zašli do její místnosti.

Když jsem si sedla, Stephanie se na mě podívala.

„Oběd s velkým šéfem?“ zeptala se. Nedokázala ovládnout zvědavost.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Dnes ne.“

To by je mělo znejistět.

KATHY

KVĚTEN

Většinu rán chodím do práce přes Regent's Park. Markus mě bere na Great Portland Street a sám pokračuje na východ do Clerkenwellu. Vcházím do parku na jižní straně. Miluju formálnost téhle části, s výhledem na fontány a květinové záhony. Je to poklidná oáza uprostřed Londýna. Ze zahrad přejdete ulici na Broad Walk se zoo po levici. Někdy je slyšet divné, šílené skřeky z ptačí voliéry.

Naše kanceláře jsou na Primrose Hill a cesta k nim mi trvá necelou půlhodinu. Dnes foukal silný vítr, který cloumal stromy. Neměla jsem kabát a kráčela jsem rychle, abych se zahřála. Předě mnou šel nějaký muž s mopsem a zlatým labradorem. Labrador působil vznešeně, měl krásně tvarovanou hlavu a elegantní chůzi. Mops byl naopak komický a vypadal, jako kdyby po cestičce poskakoval. Kmital krátkými nožkami a nikdy neměl položené na zemi víc než dvě současně. Musela jsem se usmát. Někteří z nás mají štěstí, že se narodí jako labradoři, a jiní musejí být mopsové a namáhat se, aby udrželi krok s ostatními.

V polovině Broad Walk jsem ucítila mezi nohama vlhkost. Zastavila jsem se u jedné z laviček, sedla jsem si a podívala se dolů. Nenápadně jsem roztáhla stehna a ke své hrůze jsem uviděla kruh červené barvy, který se šířil po mých světle žlutých kalhotách. Pořád Billyho kojím, takže se mi ještě nevrátila menstruace – až do